co uvedeno, uplatnil st-l nárok na uvedené doplatky po uplynutí 3leté preklusivní lhůty § 151 odst. 6 plat. zákona a je stanovisko žal. úřadu ve shodě se zákonem. Totéž platí o t. zv. nocležném za dobu od 16. dubna 1920 do 18. února 1924, které sdílí podle své povahy jako příplatek k dietě právní osud tohoto vedlejšího požitku. Neporušil proto žal. úřad zákon, vyslovil-li také preklusi nároku na doplatky nocležného za dobu od 16. dubna 1920 do 18. února 1924. Poukazuje-li st-l v této souvislosti na podání z 20. října 1921, kterým se domáhal přiznání t. zv. nocležného a chce-li viděti v tomto podání uplatnění nároku vylučující preklusi, stačí k vyvrácení důvodnosti tohoto poukazu poznamenati jen tolik, že podání to bylo vyřízeno podle správních spisů zamítavě rozhodnutím presidia býv. tabule v Bratislavě z 27. října 1921, a že výrok ten vešel v moc práva. Nemůže proto podání to přijíti vůbec v úvahu při řešení otázky, jež došla vyřízení nař. rozhodnutím. Nejinak je tomu i s tvrzením, že měl úřad vzíti zřetel ke stížnosti, kterou st-l podal proti výměru presidia z 18. října 1922, ježto prý stížnost ta byla vlastně žádostí. Také tato stížnost byla žal. úřadem vyřízena jako opravný prostředek výnosem ze 4. ledna 1923 a mýlí se proto stížnost, chce-li opravný prostředek ten kvalifikovati za žádost o výplatu diet za dobu dovolené v letech 1921—1923, resp. nocležného za celou dobu působení st-lova na Slov. Skutkovým základem nař. rozhodnutí bylo pak jen podání st-lovo z 18. února 1927 resp. 17. března 1927, resp. opravný prostředek st-lův, vznesený do zamítavého vyřízení těchto podání. K jiným nebyl proto žal. úřad povinen přihlížeti.

Z toho, co dolíčeno, vysvítá, že se žal. úřad právem dovolal prekluse § 151 odst. 6 pat. zák., pokud šlo o nárok na doplatky diference diet za dovolené v r. 1921, 1922 a 1923 a nocležné za dobu od 16. dubna 1920 do 18. února 1924 a že jsou výtky stížnosti, tvrdící opak, bezpodstatny.

Zbývá výtka, která míří na onu část nař. rozhodnutí, v níž se žal. úřad obíral otázkou nároku st-lova na nocležné v době od 18. února 1924 do 29. února 1924, kterou prekluse nezasahuje. Stížnost v tom směru namítá toliko, že důvody uvedené části nař. rozhodnutí jsou v rozporu s názorem, odůvodněným v nálezu tohoto soudu z 2. prosince 1930, neuvádí však blíže, proč a ze kterých řádně konkretisovaných úvah má za to, že nař. rozhodnutí odporuje v oné části citovanému nálezu soudu. Nevyhovuje proto stížnost po této stránce § 18 zák. o ss a nemohla tvořiti podklad kognice soudu. Za tohoto stavu věci bylo stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 11.619.

Zaměstnanci veřejní: * Povinnost k vrácení nesprávně vyplacených služebních příjmů podle druhé věty odst. 8 § 151 plat. zákona č. 103/1926 Sb. může nastati, byly-li zaměstnanci omylem vyplaceny služební příjmy vyšší, než jemu podle obsahu vydaného a neodvolaného výměru příslušely.

(Nález ze dne 20. prosince 1934 č. 23.923.)

Věc: Ing. Ladislav R. v B. proti ministerstvu veřejných prací o vrácení diet.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Podáním z 12. dubna 1929 žádal st-l, technický rada přidělený služebně k okresnímu úřadu ve Znojmě, o poukaz diet pro dvojí domácnost. Výměrem ze 17. června 1929 přiznalo presidium zemského úřadu v Brně st-li k jeho žádosti z 12. dubna 1929 vzhledem k tomu, že pro nouzi bytovou nemůže nalézti ve Znojmě rodinného bytu, diety pro dvojí domácnost od 2. března 1929 jakožto dne, kdy st-l nastoupil službu u okresního úřadu ve Znojmě (u stavební správy Vranovské přehrady ve Vranově nad Dyjí), po dobu, po kterou st-l nebude moci nalézti rodinného bytu ve Znojmě, nejdéle však do dne 1. března 1930 včetně, s doložením, že diety pro dvojí domácnost jest súčtovati na konci každého měsíce v cestovním deníku.

Výměrem z 31. července 1929 zemský úřad v Brně, maje zřetel k tomu, že st-l byl dnem 1. března 1929 pověřen stavební správou a dozorem a přípravnými pracemi při novostavbě údolní přehrady Vranovské se sídlem stavební správy ve V., poukázal jemu ode dne 1. března 1929 za předpokladu dodatečného schválení ministerstvem veřejných prací stavební přídavek exponační měsíčních 950 Kč ve smyslu zásad o úpravě stavebních přídavků a odměn schválených v min. radě dne 4. července 1920 a publikovaných ministerstvem veř. prací výnosem z 15. září 1920 č. j. 43392-XIV ai 1920 ve znění výnosu téhož ministerstva z 1. srpna 1924 č. 14/224/5 min. č. 10340 ai 1924. Vedle toho poukázán st-li ode dne 1. března 1929 cestovní paušál 210 Kč vzhledem k tomu, že při vykonávání funkce stavebního dozoru byl nucen konati měsíčně dvě cesty z V. do B. ku měření a kontrole pozorování vody, jednu cestu měsíčně za týmž účelem k limnigrafické stanici v H. a jednu do F. Paušál příslušel za skutečné výkony a měl býti zastaven na dobu přerušení prací, po dobu dovolené a po dobu nemoci.

Výnosem z 10. listopadu 1929 min. veř. prací poukaz stavebního přídavku a cestovního paušálu st-li vzalo se schválením na vědomí, podotknuvši, že stavební dozor měl býti exponován teprve po zadání stavby. Výměrem z 10. ledna 1930 poukázal zemský úřad v Brně zemskou pokladnu, aby vyplácela st-li z fondu pro stavbu údolní přehrady na řece Dyji u Vranova stavební exponační přídavek 950 Kč měsíčně, cestovní paušál 210 Kč měsíčně, obojí ode dne 1. března 1929. O tom byl st-l uvědoměn dodatkem k výnosu z 31. července 1929 s doložením, že jest povinen jakoukoli změnu svých služebních určení úředně hlásiti, aby případná změna jak stavebních tak cestovních paušálů mohla býti včas provedena. Dne 11. listopadu 1931 doručen byl st-li výměr presidia zemského úřadu v Brně ze 4. listopadu 1931, v němž bylo uvedeno, že v době od 2. března 1929 do konce února 1930 bylo st-li vyplaceno podle výnosu presidia zem. úřadu ze 17. června 1929 na dietách pro dvojí domácnost celkem 7.912 Kč. Poněvadž však v téže době byl st-li vyplácen stavební exponační přídavek, měl za prvních 14 dnů, to jest od 2. do 15. března 1929, nárok na rozdíl mezi plnými dietami s příplatkem za noc a částkou připadající z exponačního přídavku na denní diety (46 Kč bez 31·65 Kč jest 14·35 Kč), to jest 14 Kč 35 h denně, tudíž za

14 dní na částku 200 Kč 90 h, a od 16. března 1929 počínajíc neměl již nároku na diety pro dvojí domácnost. Vznikl tedy v době od 2. března 1929 do konce února 1930 přeplatek na těchto dietách 7.711 Kč 10 h, které se budou srážeti st-li z jeho služebního platu od 1. prosince 1931 počínajíc v měsíčních splátkách po 300 Kč až do úplného zaplacení.

Nař. rozhodnutím ze 24. září 1932 nevyhověl žal. úřad odvolání v podstatě z důvodů, že diety poskytované pro dvojí domácnost, které mají touž povahu jako diety poskytované z důvodu služebních cest, lze podle čl. IV. odst. 6 prozatímní úpravy cestovních požitků stát. zaměstnanců při služebních cestách mimo úřední místo, ze 4. června 1920, poukázati toliko za dny, za které se stát. zaměstnancům diet ještě nedostalo na základě cestovních účtů a z důvodu konaných služebních cest. Ve stavebním exponačním přídavku povoleném st-li výnosem z 31. července 1929 pro dobu od 1. března 1929, který mu byl vyplácen až do 31. srpna 1930, byly st-li poskytovány již diety resp. aspoň poměrná jejich část a neměl proto ve smyslu čl. IV. odst. 6 prozatímní úpravy nároku na diety s příplatkem za noc podle čl. IV. odst. 5 této prozatímní úpravy. Pokud diety zahrnuté ve stavebním exponačním přídavku byly nižší než celé diety s příplatkem za noc, měl st-l v době od 2. do 15. března 1929 nárok jen na rozdíl mezi celou dietou s příplatkem za noc a poměrnou částkou, připadající ze stavebního exponačního přídavku na diety. Za další dobu pak, pokud polovina celé diety s příplatkem za noc byla nižší než poměrná část připadající ze stavebního exponačního přídavku na diety, neměl již žádného nároku na požitky podle čl. IV. odst. 5 prozatímní úpravy. Vzhledem k čl. IV. odst. 6 této prozatímní úpravy jest bezvýznamným tvrzení odvolání, pokud dovozuje různou povahu diet pro dvojí domácnost a stavebního exponačního přídavku, který podle min. výnosu č. 134/1850 ř. z. jest vlastně náhradou cestovních výdajů spojených s výkonem stavebního dozoru a nikoliv odměnou za jeho výkon. Pokud se odvolání dovolává ustanovení § 151 odst. 7 plat. zák. č. 103/1926 Sb., připomíná se, že nejde o případ tímto předpisem předpokládaný, ježto dne 17. června 1929, kdy byly st-li diety pro dvojí domácnost přiznány, nebyl mu ještě přiznán stavební exponační přídavek. Stalo se proto přiznání diet právem a nelze použíti § 151 odst. 7 plat. zák. Netřeba se proto zabývati otázkou, zdali úřad při přiznání těchto diet nesprávně použil platných předpisů, nebo vycházel z nesprávné skutkové podstaty. Přiznáním stavebního exponačního přídavku zanikl dnem, od kdy byl tento přídavek vyplácen, nárok odvolatelův na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti (dříve mu právem přiznaný) za dobu, po kterou byl odvolateli vyplácen stavební exponační přídavek, a byly-li tyto diety odvolateli i po přiznání stavebního exponačního přídavku vypláceny, stala se jejich výplata omylem. Jde zde tudíž o případ § 151 odst. 8 posl. věty plat. zákona, podle něhož, byly-li zaměstnanci omylem vyplaceny služební příjmy vyšší, než mu příslušely, lze požadovati vrácení vyplácené částky nejvýše za uplynulou dobu tří roků. Nař. rozhodnutí zemského úřadu nemění ani neruší původních rozhodnutí o přiznání diet pro dvojí domácnost, nýbrž ukládá st-li povinnost vrátiti přeplatek těchto diet. Vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí bylo vydáno dne 4. listopadu 1931, kterýžto den nutno považovati za rozhodný pro stanovení tříleté lhůty podle § 151 odst. 8 plat. zák.,

a přeplatek diet z důvodu vedení dvojí domácnosti pochází z doby od 2. března 1929 do 1. března 1930, tedy spadá do doby tří let, počítajíc nazpět od 4. listopadu 1931, byl nárok na vrácení tohoto přeplatku uplatněn včas.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Jak patrno z vylíčení skutkové podstaty sporu, šlo v řízení před žal. úřadem o otázku, je-li st-l povinen vrátiti státní správě ony částky na t. zv. dietách z titulu vedení dvojí domácnosti, jež přijal za dobu od 2. března 1929 do 1. března 1930, po kterou mu byl současně vyplácen t. zv. stavební exponační přídavek, či nikoli. Žal. úřad zodpověděl otázku tu kladně v podstatě v úvaze, že nárok st-lův na uvedené diety zanikl dnem, od kdy mu byl vyplácen stavební exponační přídavek a že proto, byly-li diety ty vypláceny i po přiznání exponačního přídavku, byly mu vypláceny v uvedené době omylem, a je dán předpoklad § 151 odst. 8 věty 2. plat. zák. č. 103/1926 Sb. pro požadování jich zpět. Podle toho má žal. úřad za to, že šlo o omyl při výplatě diet z důvodu vedení dvojí domácnosti proto, že nárok na diety ty zanikl ipso facto tím, že byl st-li přiznán stavební exponační přídavek.

Stížnost pokládá tento názor za právně mylný a poukazujíc na znění citovaného předpisu plat. zákona tvrdí, že diety z důvodu vedení dvojí domácnosti byly st-li v kritické době vypláceny ve shodě s platným aktem o jich vyměření. Nedopadá proto podle názoru stížnosti na daný případ předpis, o který se žal. úřad opírá. Soud uznal stížnost důvodnou.

Plat. zákon č. 103/1926 Sb., upraviv v § 151 odst. 7 otázku, kdy a do jaké lhůty může úřad zrušiti neb změniti z moci úřední svůj výměr o služebních příjmech stát. zaměstnance, dal v odst. 8 úřadu i právo požadovati vrácení neprávem vyplacené částky. Tohoto práva požadovacího může stát. správa použíti podle znění cit. odst. 8 ve dvou případech. Jednak byl-li výměr o služebních příjmech pozměněn neb zrušen proto, že úřad vycházel z nesprávné skutkové podstaty (omyl při výměře požitků, 1. věta 8. odst.), jednak byly-li zaměstnanci omylem vyplaceny služební příjmy vyšší, než mu příslušely (omyl při výplatě, 2. věta 8. odst.). O tom, že stát. zaměstnanci »příslušejí« určité služební příjmy, lze v právním smyslu mluviti jen, byl-li mu o příjmech těch vydán příslušným k tomu úřadem výměr a byl-li tedy nárok na příjmy ty správním aktem formalisován. Může proto jíti o omyl ve výplatě služebních příjmů ve smyslu 2. věty 8. odst. § 151 plat. zák., byly-li stát. zaměstnanci vyplaceny vyšší příjmy, než mu příslušely podle vydaného výměru. Abstraktní skutková podstata tohoto předpisu je tedy dána, nastala-li v důsledku nedopatření při vyplácení služebních příjmů (na př. početní omyl při poukazu, likvidaci a pod.) diskrepance mezi částkami skutečně vyplacenými a penízem, na který měl stát. zaměstnanec nárok podle úředního výměru v době výplaty úřadem neodvolaného. Esentielním předpokladem tohoto předpisu je podle toho, že stát. zaměstnanec měl nárok na služební příjmy určité výše, že však mu faktickým omylem »ve« resp. »při« výplatě těchto příjmů bylo vyplaceno více. Nedopadá proto předpis 2. věty odst. 8 § 151 plat. zák. na případy, kdy nárok stát. zaměstnance na služební příjmy vůbec zanikl, zánik nároku však nebyl správním aktem příslušného úřadu deklarován.

Mýlí se proto žal. úřad, zahrnuje-li pod uvedený předpis i daný případ, v němž podle jeho názoru nárok st-lův na diety z titulu vedení dvojí domácnosti určitým dnem ipso facto zanikl.

Pokud jde především o výplatu diet z důvodu vedení dvojí domácnosti, provedenou na základě výměru zem. úřadu v Brně ze 17. června 1929 v době až do vydání výměru téhož úřadu z 31. července 1929, jest vyloučeno, že výplata ta se mohla díti z nějakého omylu způsobeného přehlédnutím poukazu z 31. července 1929, v době této výplaty ještě neexistentního. Výplata ta se dála v plném souhlasu s obsahem výměru ze 17. června 1929, který žal. úřad označuje dokonce jako zcela správný. Pro dobu další pak žal. úřad, přiznávaje, že tento výměr ze 17. června 1929 nebyl odvolán, neuvádí nic, co by svědčilo tomu, že provedení výplaty neodpovídalo jeho obsahu. Nešlo tudíž o omyl ve výplatě těchto diet, a mohlo by tedy jíti jen o omyl ve výměře služebních požitků, který v případě, že by nebylo přípustno vypláceti diety pro dvojí domácnost a stavební exponační přídavek za touž dobu, by byl býval nastal tím, že při poukazu tohoto přídavku ve výměru z 31. července 1929 bylo opomenuto současně zastaviti diety pro dvojí domácnost ode dne jejich poukazu, ježto zastavení jich »ipso facto«, jak míní žal. úřad, nenastává.

Poněvadž tedy nař. rozhodnutí, pokud uznalo st-le povinným k vrácení přeplatku, jest v odporu se zákonem již vzhledem k § 151 odst. 8 poslední větě plat. zákona, bylo je zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo zapotřebí zabývati se dalšími vývody stížnosti dovozujícími přípustnost současného pobírání diet pro dvojí domácnost i stavebního exponačního přídavku.

Č. 11.620.

Školství: * Slovy »uplynutí dvou let od zkoušky dospělosti« rozumí se v předpisu 1. věty odst. 1 § 7 zák. ze dne 13. července 1919 č. 470 Sb. uplynutí dvou let kalendářních, nikoli dvou let učitelské služby.

(Nález ze dne 21. prosince 1934 č. 2582/33.)

Prejudikatura: srv. Boh. A 4090/24, 9153/31, 10402/33, opačně Boh. A 8442/30.

Věc: Václav Ř. v. M. proti ministerstvu školství a nár. osvěty o započet doby do platového postupu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l vykonal zkoušku učitelské dospělosti 17. června 1910, načež 1. ledna 1913 nastoupil službu zatímního učitele. Při vypuknutí války nastoupil vojenskou službu válečnou a v měsíci listopadu 1916 podrobil se s úspěchem zkoušce učit. způsobilosti. Na základě předpisu § 7 zák. z 23. července 1919 č. 470 Sb. připojilo ředitelství české zkušební komise pro školy obecné a měšťanské v Praze 9. března 1920 na st-lově vysvědčení učit. způsobilosti doložku, že vysvědčení to má takovou právní platnost, jako kdyby bylo vydáno v měsíci dubnu 1915. Výnosem z 25. března 1932 zšr v Praze nevyhověla žádosti st-lově z 25. srpna 1926, aby mu byla do postupu započítána doba od 1. července 1910 do 30 září 1911 a od 1. října 1912 do 31.